

Р Е Ш Е Н И Е

№ 106

гр.Перник, 31 май, 2010 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в публично заседание на двадесет и пети май две хиляди и десета година в състав:

СЪДИЯ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

при секретаря Т. М. и в присъствието на прокурора
....., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 92 по описа за 2010 година на Административен Съд - Перник и за да се произнесе, взе предвид следно:

Производството по делото е по реда на чл. 215 от ЗУТ и е образувано по жалба на В.Е.Г.,***, срещу Заповед № ДК-О2-П-К-26 от 22.10.2007 г. на Началника на РДНСК Перник за премахване на незаконен строеж „Лятна кухня“, изграден в УПИ ***** в кв. 51 по плана на гр. Перник. С жалбата се претендира отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна. Излагат се съображения, че издалият оспорения акт административен орган не е съобразил, че: застрояването е извършено през 1985 г., а действащия ПУП на гр. Перник е одобрен със Заповед от 21.IX.2007 г. и няма действие по отношение на предходни застроявания; когато е построена лятната кухня, по действащата тогава нормативна регламентация не се е изисквало разрешение за строеж за такава спомагателна постройка. Позовава се на удостоверение за търпимост по § 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ и удостоверение от 10.XII.2007 г. на СГКК Перник, че в имота му по неодобрената кадастрална карта на гр. Перник са включени масивни сгради - лятна кухня и стопанска сграда, като според пълномощника на жалбоподателя, съда следва да вземе предвид тези факти, които според пълномощника имат значение за спорното право. Към настоящ момент - КК е одобрена и влязла в сила, видно от приложената в настоящото производство скица № 234/22.1.2009 г. от СГКК Перник, на която са отразени постройки с различни кадастрални номера, извън жилищните сгради.

Ответникът Началник сектор Перник при РДНСК - Югозоподен район), изразява становище за неоснователността на жалбата, претендира разноски.

След преценка поотделно и в съвкупност на събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, съдът намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 215, ал. 4, изр. 1 от ЗУТ от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да атакува процесната заповед като неин адресат, срещу надлежна страна по смисъла на чл. 215, ал. 4, изр. 2 от ЗУТ. От друга страна, обжалва се подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК задължава съда да обсъди не само основанията, посочени от оспорващия, а въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспореният

административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. Съгласно чл. 225, ал. 1 от ЗУТ и чл. 222, ал. 1, т. ю от АПК, заповед за премахване на незаконни строежи или части от тях може да издава началникът на ДНСК, наименованието на длъжността е променено, но длъжностните показатели са запазени, или упълномощено от него длъжностно лице. Съдът констатира от съдържанието на приложената в заверено копие Заповед №-РД-13-182/29.V.2007 г., предмет на жалбата, на Началника на ДНСК за предоставяне правомощия на началниците на регионалните дирекции на национален строителен контрол, че Началникът на РДНСК Перник е издал в рамките на предоставената му компетентност оспорваната заповед, имаща за предмет премахване на незаконен строеж - той е компетентен административен орган, оправомощен да издаде процесната заповед, която, обективирайки неговото изрично писмено волеизявление, е издадена при спазване на установената форма и в съответствие с целта на закона, без да е налице нарушение на административно производствени правила или противоречие с материално правни разпоредби. Иначе казано, административният акт е издаден от компетентен орган, при спазена процедура - в т. 1 от Заповед №-РД-13-182/29.V.2007 г. е посочено, че началниците на РДНСК могат да издават заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях в урегулирани и неурегулирани територии, като са посочени различните строежи, сред които попада и процесният.

Заповедта на Началника на РДНСК Перник е издадена след изпълнение на процедурата по чл. 225, ал. 3 от ЗУТ. Незаконното строителство е установено с констативни актове № П-94/06-1 и № П-94/06-II, двата съставени на 04-X.2007 г. в присъствието на жалбоподателя (който е негов извършител), като строежът представлява „Лятна кухня“, изградена през 1985 г. (по данни на извършителя) в западния край на *****. кв. 51 по плана на гр. Перник /идентичен с парцел III - 2689, кв. 327 по отменения план на гр. Перник от 1961 г., върху който е имало учредено право на строеж върху държавна земя на В.Е. Г., С. Д. С. и С. П. Г. с договор от 28.V.1964 г./ и със застроена площ 15,4 кв.м. Изпълнен е от блокчета от сгуро-бетон и е захранен с електроенергия и вода. Размерите на строежа в план са 3-20/4-70 м. и височина до кота било - 2.уо м.. Покривната конструкция е изпълнена от метален винкел с покритие от ламарина и гума. Констатирано е също така, че посоченото незаконно строителство е извършено без одобрен проект и без строително разрешение.

По искане на пълномощника на жалбоподателя, по делото бе назначена и изслушана СТЕ, със задачи поставени и формулирани от пълномощника. Заключение на вещото лице не се оспорва от страните. На вещото лице са поставени четири задачи, по трите от които има безспорни писмени доказателства - в имота, има изградена лятна кухня, състояща се от стая и санитарен възел. Постройката е нанесена по кадастралната карта на гр. Перник, за същата е издадено удостоверение за търпимост по реда на § 16 ПР ЗУТ. Пълномощникът на жалбоподателя некоректно поставя и въпроса, "била ли е допустима посочената сграда по действащия ПУП и по правилата и нормативите, действали по време на построяването ѝ". Независимо, че това е правен въпрос от изложените обстоятелства става ясно, че в имота - съсобствен, като обща част на жалбоподателя и други лица, от 1964 г., по силата на ОПС върху държавна земя за съответните носители на това право, като се приеме и година на построяване - 1985 г., строителството е извършено при действието на ЗТСУ (отм.); ППЗТСУ (отм.) и Наредба № 5/1977 г. за правила и норми за териториално и селищно устройство (отм.) По действащите към 1985 г. нормативи за изграждането на второстепенна постройка е било необходимо да има КЗР, необходимо е да бъдат спазени отстояния от регулационните граници на съседни имоти, необходимо е

било към момента на изграждането освен одобрени строителни книжа да има и съгласие на собственика на съседния имот за разполагане на постройката на границата между имотите. Не на последно, а на решаващо място е необходимо съгласие за изграждането - независимо на каква постройка от останалите притежатели на индивидуални обекти по отстъпено право на строеж, тъй като парцела е останал неподделен, а и не е изкупен от съсобствениците по реда на ЗОС. При тези установени факти и обстоятелства обосновано и при правилно прилагане на материалния закон Началника на РДНСК Перник е издал процесната заповед за премахване на незаконното строителство, която е законосъобразна, след като се касае за незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ (изграден без нужните строителни книжа: одобрен проект и разрешение за строеж). При издаването на заповедта са спазени процесуално-правните и материалноправните разпоредби, като тя е издадена от компетентен орган при съобразяване с целта на закона. Съставен е констативен акт, жалбоподателят е имал възможност да подаде възражение и е подал такова, което аргументирано не е било уважено. В заповедта е посочен извършителят на незаконното строителство, който е и адресат на същата. Административната преписка е комплектувана с констативния акт, въз основа на който е издадена.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореният индивидуален административен акт е материално законосъобразен, предвид изграждането на процесната сграда без разрешение за строеж и одобрен проект, което я характеризира като незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ. Противно на твърденията в жалбата, действащите към момента на изграждането на лятната кухня през 1985 г. норми на ЗТСУ и ППЗТСУ не са предвиждали възможност при изграждане на спомагателни или обслужващи постройки да не се изисква разрешение за строеж, и не е предвидена възможност Общинския съвет да определя за някои от включените в тогавашната редакция на ал. 1 от чл. 225 ППЗТСУ строежи да не се изисква разрешение за строеж. Такава възможност е предвидена едва в измененията на чл. 225 от ППЗТСУ през 1998 г. (изм. ал. 2 - ДВ, бр. 6 от 1998 г.), и тя не може да се приложи за извършеното от В. Г. незаконно строителство в предишен изминал период.

В тази връзка, не могат да бъдат споделени доводите на пълномощника на жалбоподателя свързани с представените от него в хода на съдебното производство удостоверение за търпимост по § 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ на лятната кухня и др. строежи, и удостоверение, че в имота му по кадастралната карта на гр. Перник са включени масивни сгради - лятна кухня и стопанска. На първо място, в АПК има изрична разпоредба - чл. 142, ал. 2, която задължава съда да вземе предвид и фактите, настъпили след издаването на административния акт, стига те да имат значение за законосъобразността му. Удостоверението за търпимост обаче не замества акта за узаконяване или разрешението за строеж и не подлежи на обжалване по административен ред по чл. 216 от ЗУТ пред началниците на регионалните дирекции за национален строителен контрол, както и на служебна проверка за законосъобразност по реда на чл. 156 от ЗУТ. То обслужва целите на гражданския оборот и основната му функция е да удостовери, че даден строеж може да бъде предмет на прехвърлителна сделка.

В хода на производството пред настоящия състав, по искане на представляващия ответника по жалбата бе открито производството по оспорване на удостоверение за търпимост по § 16, ал. 1 от ПР ЗУТ № О7/ТР-11541/27-1-2008 г. В тази връзка съдът задължи издателят на удостоверението - община Перник да представи административната преписка по издаването на това удостоверение. Противно на каквато и да било канцеларска практика, се установи, че община Перник не може да представи преписката, тъй като върнала документите, послужили за издаването ѝ на заявителя - жалбоподател. Последният представи

по указания на съда тези документи, от които може да се извади категоричен извод, че жалбоподателя е извършил строителство в съсобствен имот - без съгласието на останалите носители на ограничени вещни права върху терен - държавна /общинска/ собственост. Нотариално заверените декларации от Крум Чочев и Теменужка Н., удостоверяват съгласие за строителство -необходимо към 1985 г., манифестирано през 2000 г., в хода на проверката от контролните органи /констативен акт П-94/06 - I е от 4- X. 2007 г., декларациите са от 9-X.2007 г., удостоверението е от м. I, 2008 г., три месеца след издаването на оспорваната заповед. Липсва съгласието, дадено в нотариално заверена декларация - съгласие от другия титуляр на ОПС в имота - Страхил Георгиев. От това може да се направят следните изводи - Липсва материално правно основание за издаване на такова удостоверение - строежите не съответстват на действащите към 1985 г. подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, както към извършване на строежа, така и при действието на ЗУТ. Датата на издаване на удостоверението следва датата на издаване на оспорвания административен акт, а към момента на издаването му е имало и висящо съдебно производство по оспорване на заповедта на административния орган за премахване на строежа. Съпоставимо с действащите правила и нормативи за застрояване и строителство, за съда се налага липсата на основание за издаването на подобно удостоверение, тъй като е безспорно, че за тези строежи валидирането им като търпими е да са съобразени с императивни законови изисквания - отстояние , разположение или ако се търпи някакво отклонение да има съгласие от посочена по закон страна, дадено в съответната форма към момент по различен от открито производство пред административен орган по проверка законността на постройката. Липсва съгласие от съсобственик което да е дадено към онзи момент по реда на чл. 56, ал. 1 от ЗТСУ (отм.), респ. чл. 183, ал. 1 от ЗУТ по определения по закон ред. Без решаващо значение е, че към онзи момент, не е имало и идея, че терена може да бъде нечия собственост, различна от държавната, което въобще не е било съобразено с извършването на подобно незаконно строителство. Това аргументира съда, да приеме за безспорно, че издаденото на името на жалбоподателя удостоверение за търпимост от 28.1.2008 г. не може да формира правни изводи различни от тези на предходните първоинстанционни състави - наличие на безспорен незаконен строеж, за който института на "търпим строеж" е неприложим.

От данните по делото е видно, че за незаконния строеж (който е допълващо застрояване и представлява второстепенна постройка) В.Е.Г. *** за узаконяването му по реда на § 184 ^{от} ПЗР на ЗИДЗУТ. Освен това, от съдържанието на другото представено удостоверение явства, че кадастралната карта на гр. Перник, кв. „Ралица“, все още не е одобрена. Мотивиран така, съдът приема, че в процесният казус е налице приложното поле на чл. 142, ал. 1 от АПК, според която норма съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му - т.е. материалната законосъобразност на административния акт се преценява въз основа на фактическите основания за издаването му. Ако към момента на издаването му те са съществували, всякакви последващи факти са не относими към нея, освен ако не променят с обратна сила вече възникналите правни последици. В случая се установи, че към момента на издаване на заповедта, строежът е бил незаконен, ето защо евентуалното му последващо узаконяване е без значение за законосъобразността ѝ. Констатациите на извършените проверката технически органи, залежали в цитираните констативни актове № П-94/06-1 от 04-X.2007 г. и № П-94/06-Пот същата дата, не са оборени в съдебното производство. Установено е по безспорен начин, че процесната лятна кухня е изградена без изискуемите строителни

книжа. Този незаконен строеж не попада в изключителната хипотеза по § 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ, макар и построен преди 07.04.1987 г., понеже не е бил допустим по действащия подробен градоустройствен план и по правилата и нормативите, действали по време на извършването му, и съгласно този закон. Нещо повече, не е налична и проведена успешно или висяща процедура по § 184 от ПЗР на ЗИДЗУТ. Следователно е налице безспорно установен незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 1 във вр. с ал. 2, т. 2 от ЗУТ, подлежащ на премахване по реда на чл. 222, ал. 1, т. ю от ЗУТ и чл. 225, ал. 1 от ЗУТ, на каквото правно основание е издадена обжалваната заповед, при правилно установена фактическа обстановка относно статута на сградата, и като така, изведените правни изводи от административния орган изцяло се споделят от настоящия състав. Ето защо, по отношение на релевираните доводи и инвокираните възражения в жалбата и от повереника на жалбоподателя, съдът приема за установено, че от изложеното по-горе и от събраните и приобщени по надлежният процесуален ред към доказателствения материал по делото писмени доказателства, в хода на съдебното производство бе опровергана изрично тезата, която се стремят да докажат жалбоподателя и неговият процесуален представител, а именно, че процесната заповед е незаконосъобразна.

Предвид горното, съдът намира издадената заповед за премахване на незаконния строеж от Началника на РДНСК Перник, за правилна и законосъобразна, поради което жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

В тежест на жалбоподателя се поставят и 200 лева разноски - юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника по жалбата.

Предвид изложеното, Административен съд Перник

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на В.Е.Г.,***, срещу Заповед № ДК-О2-П-К-26 от 22.X.2007 г. на Началника на РДНСК Перник, в момента "Сектор Перник при РДНСК -Югозападен район".

ОСЪЖДА В.Е.Г.,*** да заплати на "Сектор Перник при РДНСК - Югозападен район" сумата 200 лева деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в четиринадесет дневен^ срок от получаване на съобщението за изготвянето му, с касационна жалба.

СЪДИЯ: /п/